

[Hjortnæs.]

traktat skal kunne bestemmes, at et udenlandsk bidragsdokument også her i landet kan danne grundlag for forskudsvis udbetaling gennem retslig inddrivelse af bidraget.

§ 231 drejer sig om kommunens betaling af jordemoderhjælp, hvor moderen ikke er medlem af en sygekasse. Det siges i loven, at indenrigsministeriet efter forhandling med socialministeriet fastsætter mindstebetalingen for jordemoderhjælp. Da denne betaling i 1946 blev fastsat til samme betaling som den, der kunne tilkomme jordemødrene for en sygekassepatient, og begrebet „mindstebetaling“ er bortfaldet ved lov nr. 89 af 31. marts 1953 om distriktsjordemødre og lov nr. 90 af samme dato om udmølse af jordemodergerning, er den her foreslåede ændring også at betragte som en ajourføring.

§§ 244, 248 og 250 omhandler medicin til personer, der har opbrugt hjælpen fra sygekassen, samt medicinhjælp til kronisk syge. Ændringerne går ud på, at hjælpen udvides fra kun at gælde livsvigtig medicin til også at gælde særlig betydningsfuld medicin. Også denne ændring kan vel kaldes en praktisk ajourføring, idet man hidtil ikke har været afskåret fra at hjælpe med den sidstnævnte art medicin, da man i trangstilfælde har kunnet yde hjælpen som særhjælp i henhold til § 272, den særlige paragraf om medicinhjælp. Det mere principielle, som gør en sådan bestemmelse nødvendig, er dette, at man ikke kan sygeforsikre sig på en sådan måde, at man ikke kan komme ud for at skulle have fortsat sygehjælp eller med andre ord få en kronisk sygdom.

Derfor er det rigtigt, at muligheden for medicinhjælp fastslås i loven. Men jeg vil gerne sige til den højtærede socialminister: det forekommer mig ikke, at alle problemer om eventuel medicinhjælp hermed er løst; der var nemlig engang — det kan vel i dag lyde som et helt eventyr, men det er rigtigt — da mange af vore sygekasser ydede medicinhjælp i meget større omfang, end der nu indenfor lovens rammer er mulighed for. En meget stor del af den medicin, som rekvireres efter recept, kaldes jo ikke livsvigtig medicin, og det er medvirkende til, at medicinhjælpen stadig er et problem for

de sociale udvalg og vel også for mange af vore mindrebemidlede medborgere.

Ændringen i § 283 betyder, at der til hjemrejse for forliste søfolk kan ydes hjælp uanset trang, således at der i modsætning til tidligere ses bort fra, om den pågældende har midler til selv at bekoste hjemrejsen.

§ 335, stk. 2, i den gældende lov omhandler refusion af hjælp ydet til islandske statsborgere. Det foreslås nu, at denne bestemmelse udgår på grund af ophævelsen af forbundsloven.

Jeg mener, at de ændringer til loven om offentlig forsorg, som her foreslås, er sådanne, at man vil kunne anbefale dem til vedtagelse. Og med disse bemærkninger skal jeg på min gruppes vegne anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse i det høje ting.

Søren Andersen: Nærværende lovforslag indeholder dels forslag om at ophæve visse bestemmelser om registrering i forsørgelseskommunen, når opholdskommunen yder hjælp i form af udbetaling eller inddrivelse af bidrag, dels om at foretage visse ajourføringer i forsorgsloven i forbindelse med vedtagelsen af andre love.

Det nye i lovforslaget er altså dette, at i tilfælde, hvor opholdskommunen udbetaler penge eller yder hjælp til inddrivelse af f. eks. normalbidraget, skal i fremtiden kun opholdskommunen registrere, medens forsørgelseskommunen ikke som hidtil behøver at gøre det. Drejer det sig derimod om en person, der ikke har noget egentligt opholdssted og rejser rundt, er der fortsat pligt til at indberette til socialministeriet. Disse bestemmelser er anbefalet af kommunale myndigheder, og jeg må sige, at jeg synes, de er meget fornuftige. Jeg vil gerne spørge den højtærede socialminister: Mon ikke også denne bestemmelse kan bidrage til, at det meget, meget store antal, de meget, meget store procenttal, vi har set, når vi har behandlet spørgsmålet om normalbidrag, som ikke betales af de bidragspligtige, kan gå ned? Mon ikke den høje procent er blevet unaturlig høj som følge af denne dobbelte registrering? Jeg har i hvert fald talt med kommunalfolk, som har påstået dette; det ville jo være glædeligt, om vi både kunne opnå en forenkling og få de rigtige tal frem.